

Felicia Ghica
Verbe
la semafor

Coperta:
Felicia Ghica și Marinela Furtună

Ilustrațiile:
Felicia Ghica

© Felicia Ghica

ISBN 978-973-631-417-9

Felicia Ghica

Verbe
la semafor

Editura Marineasa
Timișoara, 2007

Cuvântul aruncat sub un tren

La douăzeci de ani n-am avut curajul să arăt poeziile mele cuiva. Nu exista xerox, nici internet. Treceam pe lângă redacțiile „Tribuna” și „Steaua” din Cluj și priveam cu jind scările proaspăt măturate. Abia acum îmi aduc aminte, în momentul în care primesc pe mail volumul unei tinere, cu rugămintea... să scriu câteva rânduri. Cine, eu? Îmi scrie Ioana Felicia Ghica. Născută la Cenad, în 18.02.1987, studentă la Facultatea de Management în Producție și Transporturi, an 3, Universitatea „Politehnica” Timișoara.

Iată un volum care certifică patosul adolescentin, dar și tipologia feminină. Inegale ca formă și valoare, poeziile anunță, totuși, un palier poetic demn de reținut. La vârsta aceasta poate există un „jurnal cu Victor”, dar și *vise, inimă, frumos, sărut, ploaia, lacrima, crengile...* Anumite poeme devin redundante și explicite, însă spiritul compensatoriu se află în inegalabile asociații comparative.

Conviețuirea cu antagonicul naște un iad „paradisiac”, în timp ce strigătul calului sălbatic aduce „șoapte îmbătrânite”. Orice ar face, Felicia Ghica nu poate scăpa de puseuri poetice... valoroase, ceea ce ne dă speranțe pentru devenirea exprimării. Nu se poate uita că „m-apasă greu iubirea pentru tine/ ca lespeda de piatră mormântul unui viu”. Poeta știe cum a fost aruncat cuvântul sub un tren, cum „fiecare literă va fi făcută fărâme”. Chiar dacă moare, cuvântul își păstrează puritatea. Felicia Ghica trebuie să se despartă de adolescența poetică și să persiste în a căuta fărâmele cuvintelor care prefigurează un talent revigorator.

Alexandru Jurcan

Namei mele

Piesa e deja scrisă
și pe scenă sunt deja doi actori.
Nu, nu poți fi și tu acolo.
În sală manechinii privesc deja spectacolul.
Ei doar vin, se amuză și pleacă.
Suflete de gheață.
Tu nu poți fi acolo, nu...
Păpușarul nu mai contenește cu manevrele.
Nu ne permitem o pauză.
Dar dacă vrei...
Actorii au început să-și uite replicile...
dacă vrei...
Poți fi tu sufleurul.
Nu vrei?
Ah! Suflet drag...!
Ce trist să crezi că tu joci rolul principal
în piesa ta...!

Era ziua în care trebuia să te las în brațele timpului.

Noaptea care-i urma era noaptea nașterii mele în Adolecență, prima noapte în care n-am mai fost copil.

M-am rugat timpului, i-am cerut să stea... și n-a vrut... I-am cerut îndurare... și n-a dat.

Timpul, viața, vroiau să mi te smulgă fără milă și să te lase undeva, pierdută între amintiri, într-o primăvară eternă, fără să le pese de suferința mea.

Și zână, tu, printr-un zâmbet, mi-ai transmis o fericire enigmatică ce avea să se transforme în tristețe.

Știai că îmi provoci durere prin plecarea ta. Știai că, dacă pleci, eu voi rămâne precum o frunză cu o culoare nedeslușită ce se zbate între dorința de a zbura, de a se odihni și de a renaște până atunci când voi îndrăzni să-ți trec pragul și să intru pe porțile Adolescenței.

M-am lăsat copleșită de acea fericire enigmatică transmisă de tine și-am hotărât să aștept pur și simplu să treacă noaptea... Și-am așteptat să treacă consolându-mă cu gândul că odată vei reveni, iar atunci,

pentru că o să fiu iar copil, am să-ți redau
privirea-mi plină de iubire.
Zilele fără tine îmi vor părea ani, și totuși,
prietenia noastră n-o să dispară niciodată.
Nu, niciodată.

A m evadat...
În libertate mă simțeam stingheră
și-am fugit
spre cerul meu din lumea mea rebelă.
Și m-am ascuns
și am dansat
cu norii
și m-au sărutat
cocorii.
Și am zburat...
Și-atât de minunat
părea să fie!
Un tril de ciocârlie
se-auzea pierdut
iar cerul meu mă tot privea
tăcut.
Cu toți
cocorii
am dansat
de fericire,
și-apoi
am zburat
cu norii

Să
nu
îmi spui
că
nu
l-ai citit
pe nichita stănescu.
eu
știu
că minți,
și știu
că-ți place.
știu
că
ai fi vrut
tu
să fii el,
suferind,
dar el,
și de aceea minți
că nu l-ai citit.
Dar înțelege!
A fost unic...
(altfel nu știa să fie)

☺ ceva frumos:
– plouă cu frunze;
– copiii se joacă;
– natura-i murdară;
Oamenii
care seamănă
tot mai mult
cu tine
îmi zâmbesc,
ca și cum
ar începe
toți
să mă iubească,
ca și cum
ar râde
toți
de pământul meu.
Ca și cum
toamna
ar fi
cel mai frumos anotimp.

Aud strigătul
calului sălbatic,
exaltat
de frumusețea nopții.
Te strig,
și noaptea
mi se pare
cea mai tristă...
Nu vii...

Țăiesc prin visare.
Respir iluzii.
Inima-mi bate
Prin răsuflarea vântului.
Mă hrănesc cu imagini
Și sorb
Picuri de ploaie.
Din negura
De vise iluzorii
Îmi amintesc
De o realitate
Înfrântă.

Realitatea
Mă dezbracă
De iluzii.
Răceala
Privirii tale
Îmi îngheață
Visele.
În inimă
Te simt,
Ești
Încă aici
Dar...
Pleacă!
Aștept Indiferența.

O umbră
fumegândă
încă
dansează
în jurul
țiganilor
ce ard
cântând
în jurul
sufletelor lor,
în timp
ce
ploaia
stă să izbucnească
din priviri.

Ți-e rece inima, o simt.
Eu mă topesc în lacrimi
Și mă simt copil.
Afară plouă.
Mă abandonez.

Vorbește-mi. Vreau să te ascult.
Vreau să ating lacrima gândului tău
Și să uit... să uit că nu e vis.
Mi-e sete de nesfârșit.

Am vrut să-ți cer măcar atât – o oră.
Ora echinocțiului de toamnă.
N-ar fi știut nici vremea...
Dar a trecut noaptea și eu... încă visez.
Nu sper.

Ultimii trandafiri s-au frânt.

...în așteptarea ta, fulgii plutesc
și îngheață...

Mereu am fost,
Mereu voi fi
Ceea ce tu
Nu poți iubi.

Buzele-mi ard, dorința n-a murit.
Azi n-am să te alung din gândul meu.

Din nou mă surprind gândindu-mă la
tine.
Oare dacă aș avea un cal... te-aș uita?

1ată-mă
din nou
goală
în fața
destinului.
Pregătită
să înfrunt
orice dorință...
Orice gând
care
mi-ar aduce
aminte de tine.
Orice chip
care
mi se pare
că-i al tău.

Înfometate,
sufletele noastre se căutau.
Și mereu își înșelau foamea cu iluzii.
Mereu își înșelau foamea cu iluzii.

Privirile
Se-ncrucişau,
Se ocoleau
Şi se loveau mereu de ţipătul strident,
de vocea lor.
Mereu se loveau de ţipătul lor.

Când plouă,
îngerii
de tinichea
încep
să ruginescă.

Calul
nechează
în sălbăticie,
privirea ta
îngenunchează
lângă zei.

Te cheamă o fată
De vânt alintată,
De vreme uitată,
Mult prea tulburată
Și prea-ntunecată
Te cheamă o fată...
Ochi negri de fată
Privesc noaptea mată.
E fata-ntristată,
Iar gura-i mirată
Șoptește însetată
Te chem doar o dată...

Cum răsuna,
ah! vechea melodie!
În noaptea grea,
pe strada mea pustie
și cum râdea
bătrâna veșnicie
plângând iubirea
îngropată vie
când se zdrobeau
ciorchinii
de melancolie,
singuri și goi,
în inima amăruie.

Mă pierd.

Sub farmecul privirii ce-o dezmierd
mă pierd,

și-apoi mă regăsesc pe buzele tale.

Te pierzi.

Sub ochii mei (oglanda ta)

te pierzi

și-apoi te regăsești în lumea mea.

Privim.

E-o apă lină lângă noi și o privim...

Plutim.

Pe valuri mari de amintiri

plutim

și ne-observăm iubirea din priviri.

Pierim.

E-un râu de lacrimi între noi

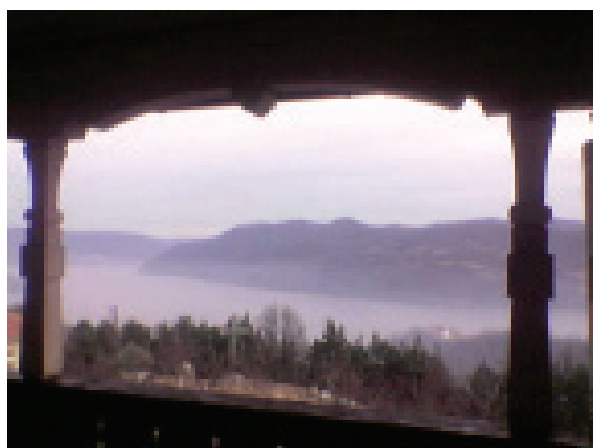
iubite, azi ne pierdem

Ah... ne pierdem amândoi.

De-s fericită sau de-s tristă
o umbră în jurul meu există,
și orice fac mereu
sint umbre-n jurul meu,
m-atrag și eu le alint
melodic și succint.

Fantastică și sumbră
e viața mea – o umbră.

A
mintire vagă și imagine ștearsă,
Un zâmbet uitat pe buzele arse,
O privire ațintită spre ceva nevăzut,
Ochi orbi ce privesc visători în trecut.
Prozaic în jur, văzut ca prin ceață,
În toamna ce doarme tăcută, măreață.

Eu n-am învățat să pierd pentru că
nu am învățat să trăiesc în realitate.
Pe mine numai singurătatea nopților de
iarnă mă îmbrățișa atât de frenetic; atât de
strâns încât nu vroiam să respir, de teamă
că aș fi putut să pierd căldura brațelor
încercuite într-o clipă.
Și nu-mi era dor de nimic.

Eram eu și singurătatea mea, mereu eu
și singurătatea mea.
O stare în care obișnuiam să mă complac.
Tu nu m-ai învățat să pierd. Deși de-atâtea
ori îmi încercuiseși talia cu realitatea, nu
m-ai învățat să pierd.
Nu m-ai învățat să te pierd, m-ai învățat
doar să te iubesc.
Să te iubesc cu mintea, să te iubesc cu
sufletul.
Să te iubesc atât de mult încât, meditănd,
să gândesc din punctul tău de vedere.
Să te iubesc atât de puternic încât, respirând,
să simt doar fericirea de a te avea
alături și, simțind, să respir doar nevoia de
tine.
Înțelegi că nu pot să te uit.
Gândesc prin tine și simt prin tine.
Respir prin tine.

Noi
șoapte
se nasc
în larve
mucegăite.
Fluturii
nu știu
că
vor muri
izbiți
de valurile
verzi
de noi
cuvinte încâlcite.
Încă
iubesc
șoaptele
îmbătrânite
pe buzele
tale
mirosind
a fluturi
verzi.
Sărută-mă!

Tu știi
că
iadul meu
e
paradisiac,
așa că spune!
Care
satană
nu
iubește
un înger?

Îmi place
toamna,
când
frunzele cad
peste
studentii
grăbiți,
și-o rază
de soare
încălzește
pe furiș
câinele
de la colțul străzii.
Îmi plac
câinii care
toamna
privesc
speriați
spre cerul
plin cu frunze.
Dar
cel mai mult
iubesc
crengile pustiite.

Șterge-mi
cumva
surâsul
de pe față.
Astăzi
mi-e sete
de un dor
aruncat
printre
declarațiile
din iulie.

Cuvintele
s-au închis
în mine
și tac.
Visele mor,
speranțele
se pierd.
Cerul meu
cade,
Dumnezeu
zâmbeste.

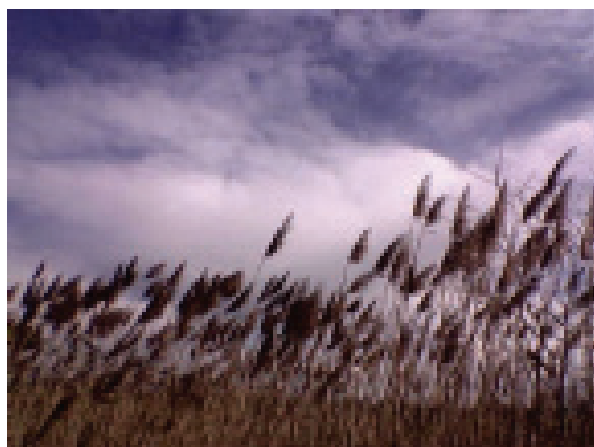
Pentru Zoran

M-apasă
greu
iubirea
pentru tine.
Ca
lespedea
de piatră
mormântul
unui viu.

Te plămădesc
din stropi
de ploaie caldă
și-n loc de ochi
îți pun
doi nori întunecați.
Iubirea este verde,
iar sufletul e alb,
doar dorul este negru.

Tu
nu ești om.
ești
inima
unui copac sălbatic,
o melodie veche,
privirea unui copil,
un caiet cu amintiri,
ceva frumos... orice!
Dar nu ești
OM.
Probabil înger.
Om nu.

Suflet hoinar și solitar
azi în zadar mănânci amar
și te scalzi iar în lacrimi de cristal
mai bine-ascunde-te fugind
de răul ce îl vezi venind
și nu privi 'napoi nici chiar
de-ar fi să mi te superi iar.
Tu știi să fugi, fugi așadar
că ești sortit să fii hoinar.

Țești ca o creatură pierdută
într-o natură sălbatică și ești singur,
adânc în pădure, și știi că nimeni
nu te așteaptă în lumină, iar libertatea
singur ți-o vei găsi prin moarte.

Tu, astăzi, nu-ți mai aparții.
Și-atunci când ochii tăi vor rătăci flămânzi
în căutarea unei lumi noi, pe buzele-ți uscate
va arde doar sărutul rece al morții.
Azi nu mai știi decât să te renegi.
Și te renegi... și te renegi... și știi
că o lume întreagă te renegă... și te doare.

Te drămuiesc
în fiecare
literă
a nopții
și
te renasc,
a mia oară,
același
Temurah
lipsit
de
„suflet”.

Cuvântul
a fost
aruncat
demult
sub un tren
ce încă mai are
vagoane
care trec peste el.
Până la
ultimul vagon
fiecare literă
a cuvântului
va fi făcută fărăme
pe care vântul
le va sufla
atât de departe
una de alta
încât
cuvântul să nu mai
poată fi rostit
niciodată.
Cuvântul
a fost aruncat
sub un tren
și încă moare.
P-U-R.

▲partamentul e mare, gol și rece.

Înțeleg că l-am iubit pe Victor mai mult decât îmi plăcea să cred. Știu că-l iubesc și acum, dar nu accept să trăiesc cu ideea asta – mă demoralizează, și e ultimul lucru de care am nevoie.

Mă-ntreb de ce ultimul proprietar a lăsat (tocmai) o cană, tocmai în mijlocul camerei. O cană muzicală, bănuiesc, pentru că melodia care mă sâcăie de când am intrat nu poate să vină decât de la cană.

O ridic.

Într-adevăr, cana cântă. Cana cântă,
și pe cană scrie cu litere mari, roșii:

MUZICA E TOTUL.

Ah, cană, taci!

Nu muzica, nu muzica e totul.

...cană... Taci!

Victor.

Ce drăguțe sunt colțurile camerei, Victor!
Și bagajele de lângă ușă – ce drăguțe sunt bagajele, Victor.

– Victor!

Camera e atât de plină de singurătate încât numele nu răsună.

...victoria răsună mereu, dar Victor nu.
Cred că o să-mi placă apartamentul. Știu că o să-mi placă, trebuie să-mi placă.
E apartamentul meu, prima mea locuință. Locul în care o să privesc uitarea ca pe o VICTORIE.
Dacă nu-l uit pe Victor într-un an, o să scriu pe toate tavanele din apartament „Te iubesc, Victor!”
...dacă nu-l uit într-un an...?!

– 2 –

Au trecut doar două săptămâni și altceva decât Victor încă nu cunosc.

Apartamentul e cât de cât mobilat, dar parcă mai drăguț era când era gol.

Mă vizitează uneori așa-zișii mei prieteni, oameni ieftini pe care îi cunoscusem în timpul relației mele cu Victor.

Erau, de fapt, colegii lui de serviciu.

Îmi petrec diminețile la serviciu (unde plec întotdeauna fără suflet), după-amiezile prin parcuri, prin oraș cu amintirile, iar serile, nopțile, mă găsesc mereu pe sofaua din sufragerie, unde-l aștept pe Victor.

Și ninge, și mi-e ciudă, mi-e ciudă că iubesc iarna și că (totuși) vreau să-l uit pe Victor.

Simt că înnebunesc pe zi ce trece, cred că mă duc cu totul...

Pentru Victor...

Mă amuz amintindu-mi de zilele din timpul relației cu Victor în care chiar nu credeam că nu-l iubeam pentru un motiv special, ci doar pentru că mă iubea el.

E dureros de amuzant, mi-era frică de ideea că l-aș putea iubi doar pentru asta.

În fine.

Iubesc iarna.

Sau poate... ar trebui să mă gândesc la altceva. Iubesc iarna pentru că mă leagă de Victor.

Nu iubesc.

Adică iubesc dar...

Cred că ar trebui să pun niște tablouri pe pereți. Măcar în sufragerie. Sau să improvizez ceva. Doar e apartamentul meu.

Aș putea să-mi cumpăr vopsea roșie și să desenez eu pereții albi.

...adică să mâzgălesc pereții albi cu roșu, eu nu știu să desenez.

– 3 –

... **D**in liniile sângerânde trasate fără viață a ieșit ceva care-mi aduce aminte de un sentiment pe care mi-l trezea Victor.

Mă simt bolnavă de iubire.
Ieri am spart cana.
Deși începusem să ne înțelegem mai bine,
ieri mi-am dat seama că era egoistă rău.
Cânta doar ea, susținând mereu că
MUZICA E TOTUL și umplând aparta-
mentul cu credința ei.
Eu nu făceam nimic ca să o contrazic, tot ce
făceam era să tac și s-o ascult.
Doar e apartamentul meu...!
Totuși mă simt puțin vinovată azi.
E ca și cum aș fi descoperit în mine un
instinct criminal.

Mi-atârna
sufletul,
ca spânzurat,
de
zborul
unui infinit
palpabil.

Pentru Zoran

Azi-noapte,
ghemuită
în cochilia
mea
de vise
și dorințe,
te-am renăscut
mai iubitor
ca niciodată.

Mi-e teamă
că
în camera
albastră
n-a mai rămas
decât
ideea
că
un rege
a murit
spânzurat
de ultima
dorință
neîmplinită.

Afară
cântă
cucul,
legănat
de-un nume,
și-n suflet
bate
un clopot,
atârnat
de flori
de câmp.

Ți-am conturat
azi-noapte
existența într-o oglindă,
crezând că inventându-te al meu,
și-asemeni mie
voi evada din temnița care mă otrăvește
tot mai mult.
Dar dimineața – răutăcioasă amintire
a existenței mele –
mi-arată libertatea întemnițată
în privirea celui care,
stând în spatele sufletului meu,
se privește în oglindă.

...O altă noapte ploioasă, de toamnă târzie, murdară.

În casa veche a fostului vecin de vis-à-vis scârțâie pe un magnetofon celebra poezie – devenită ulterior și melodie – a lui Nichita Stănescu – „Ploua în luna lui Marte”.

De-ar ști fostul vecin nea Nicolae câtă dragoste găzduiește acum casa lui...!

Eu fiind „spiritul care observă tot” – căci asta e noua mea poreclă, după „baba fără casă”, am aflat și motivele care l-au determinat pe nea Nicolae să lase cheile casei sale lui Vladimir, băiatul cel mare al vecinilor de vis-à-vis.

Vladimir a reușit să ajungă la cheie datorită inteligenței sale remarcabile, respectului pe care reușește să-l stârnească în oameni și datorită încrederii pe care aceștia i-o acordă.

Dar bine... nu a știut nea Nicolae că Vladimir își va aduce iubita tocmai în casa lui...!

Nu știe nici acum că în nopțile ploioase, Ruslanei îi place să stea goală lângă Vladimir, întinsă în patul din camera mare și întoarsă cu fața către fereastra care dă în stradă.

Așa se simte ea cel mai bine, când poate privi în liniște crengile îmbătrânite parcă în altă lume, undeva dinafara lumii ei și-a lui Vladimir.

Nu știu de ce în noaptea asta o simt tristă pe Ruslana. Poate pentru că ascultă „Ploua în luna lui Marte”. Sau poate, pur și simplu, pentru că e toamnă.

Cert e că am auzit cu urechile mele cum, la începutul serii, cu brațul stâng al lui Vladimir îmbrățișând-o și cu ochii la fereastră, Ruslana a șoptit închiudată:

– Vladimir! Dă-mi o parte din tine, Vladimir...!

La care Vladimir i-a răspuns:

– Ai inima mea.

Strângând mâna stângă a lui Vladimir în mâna sa stângă, Ruslana zise încă o dată:

– Nu... Dă-mi o parte din tine...

– Dar sunt tot al tău... – conchide Vladimir, uimit în aceeași măsură de cererea ei, cât și de răspunsul lui.

Apoi au tăcut amândoi.

Mă-ntreb ce ar putea înțelege Ruslana prin „o parte din Vladimir”.

Poate degetul lui mare, mângâindu-i buza de jos, ochii lui frumoși, a căror privire nu trebuie însoțită de nici un cuvânt... sau poate îi este frică să nu se despartă de el... nu știu...

Dar nu vreau să se întâmple nimic rău între ei doi.

...ploaia spală geamurile acoperite de crengi, și privirea Ruslanei se încețoșează tot mai tare.

Simțind cum perina se umezește sub obraji ei cu ochii lăcrimând timizi, Ruslana rostește, ca și cum s-ar elibera de o mare povară:

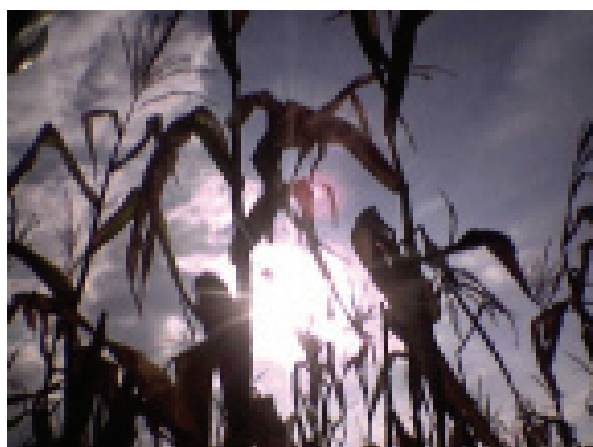
– Mă doare inima ta.

Fără să aștepte un răspuns, Ruslana se lasă purtată de nenumăratele gânduri negre, albe, roșii și galbene care-i treceau prin minte și adoarme sub privirile nedumerite ale lui Vladimir.

Îmbrățișez un contur.
Simt cum golul din tine
își întinde brațele
spre a mă cuprinde,
spre a se umple cu ceva ce-i al meu...
Nu, nu-ncerca să te apropii...
Aproape că mi-ai sufocat sufletul
cu golu-ți, ultima dată...
E gravă problema cu goluri dar...
poate că dacă ai iubi s-ar umple...
Dar nu pe mine...
...nu gol pe gol...

M-a întrebat numai atât:
Faci naveta?
Faci naveta?
Și i-am răspuns că da,
că mereu fac naveta.
De la vis
la realitate,
de la realitate
la iluzie,
de la iluzie la speranță.
Apoi mă îndrept spre deziluzie
Și mă întorc la vis.
Pe același drum.

E alb?
Nu e alb.
Aș fi vrut să te văd.
Distanța e goală
și sufletul orb,
deși negrul a devenit gri
după zile de așteptări...
E gri?
Se albește.
Cum aștept să te văd...
Distanța se umple
și sufletul întrezărește.
Griul își întinde brațele spre tine
și e alb.
E alb!

Ploua cu pietre-n suflet
într-o zi de primăvară.
Vântul nu înceta să adie,
Iar tu nu mă lăsa să respir...
„Mi-e dor să iubesc!” – spuse piatra,
și flori de cireș cădeau pe sufletul ud...
Ningea cu săruturi
într-o noapte de iarnă.
Liniștea nu înceta să tacă,
Iar tu nu mă lăsa să vorbesc.
„Mi-e dor să cunosc!” – spuse fulgul,
și stropi de cristal adormeau pe sărut...
Înflorește o iubire
într-o noapte de toamnă.
Frunzele nu încetau să cadă,
Iar tu nu mă lăsa să plec...
„Mi-e dor să trăiesc!” – spuse prunul,
și frunze foșneau de durere, căzând.
Ardea o-ntâmplare
Într-o dimineață de vară.
Soarele nu înceta să dogorească,
iar noi învățam să iubim...

„Mi-e dor să exist!” – spuse lumea,
și-n suflete lumea ardea...
Viața era mai dulce
într-un anotimp al nostru...
Lumea nu înceta să iubească... până când
noi... am încetat să simțim...

Ultimul
surâs
a înghețat
în oglindă,
în timp ce
fluturii
de porțelan
cădeau
spărgându-se,
lovindu-se
de liniștea
verde,
de ultimele
gânduri
albăstrie
care fugeau
speriate
de implacabila
rafală
de indiferență
din inima ta.

Cuprins

Cuvântul aruncat sub un tren <i>(cuvânt înainte de Alexandru Jurcan)</i>	5
Piesa e deja scrisă.....	9
Era ziua	10
Am evadat.....	12
Să nu îmi spui.....	15
E ceva frumos	16
Aud strigătul calului sălbatic	17
Trăiesc prin visare	18
Realitatea mă dezbracă de iluzii	19
O umbră	20
Ți-e rece inima	21
Iată-mă	25
Înfometate	26
Privirile.....	27
Când plouă	28
Calul nechează în sălbăticie	29
Te cheamă o fată.....	30
Cum răsuna	31
Mă pierd.....	32
De-s fericită.....	33
Amintire	34
Eu n-am învățat să pierd	37

Noi șoapte	38
Îmi place toamna	40
Șterge-mi cumva surâsul	43
Cuvintele	44
M-apasă greu iubirea	45
Te plămădesc	46
Tu nu ești	47
Suflet hoinar	48
Ești	51
Te drămuiesc	52
Cuvântul	53
Apartamentul	54
Mi-atârnă sufletul	58
Azi-noapte	61
Mi-e teamă	62
Afară	63
Ți-am conturat azi-noapte existența	64
O altă noapte	65
Îmbrățișez	68
M-a întrebat	69
E alb?	70
Ploua cu pietre-n suflet	73
Ultimul surâs	75

Consilier editorial – Viorel Marineasa
Tehnoredactor – Dorin Davideanu

Imprimat la
TIPOGRAFIA MARINEASA

Str. Mureş nr. 34
Timișoara, România
Telefon: 0256 - 2723 79